SCENARIUSZ ZAJĘĆ PRZEDSZKOLNYCH

Rodzinny teatr emocji

Samodzielny scenariusz na motywach książki „Chmurka i Burza chcą się bawić”

01

O zajęciach

Grupa	dzieci w wieku 4–6 lat	**Czas**	45–50 minut
Obszar	emocje, komunikacja i twórczość	**Forma**	opowiadanie, drama, praca w parach

Do przeprowadzenia zajęć nie jest potrzebna książka. Scenariusz zawiera krótką opowieść o Chmurce i Burzy, która jest punktem wyjścia do rozmowy o opowiadaniu, słuchaniu i dzieleniu się przeżyciami. Dzieci tworzą własne historie, poznają zasady wspierającej widowni i przygotowują pomysł na prostą zabawę teatralną z rodzicem lub opiekunem.

Cele zajęć

- buduje prostą opowieść z początkiem, wydarzeniem i zakończeniem
- zauważa, że tę samą sytuację można opowiedzieć z różnych perspektyw
- wyraża emocje głosem, gestem lub za pomocą rekwizytu
- ćwiczy uważne słuchanie i udzielanie życzliwej informacji zwrotnej
- zaprasza rodzica lub opiekuna do krótkiej wspólnej zabawy twórczej

02

Materiały i start

Materiały

- [ ] obrazki podstawowych emocji
- [ ] papierowe bilety teatralne
- [ ] kartki i kredki

1 Kurtyna idzie w górę

5 minut

Osoba prowadząca zaprasza dzieci do krótkiej zabawy na rozbudzenie wyobraźni. Mówi: „Wyobraźmy sobie, że właśnie zaczyna się przedstawienie. Nie mamy prawdziwej sceny ani kurtyny, więc stworzymy je sami". Dzieci wspólnie wykonują kolejne gesty i dźwięki:

- rozsuwają rękami niewidzialną kurtynę
- pokazują wschodzące słońce
- naśladują szum wiatru
- pokazują lecące ptaki
- na zakończenie wykonują ciche, a potem głośniejsze brawa

Następnie osoba prowadząca wyjaśnia, że w teatrze można uczestniczyć na wiele sposobów. Nie każdy musi występować. Można być aktorem, widzem, narratorem, twórcą dekoracji albo osobą pomagającą przy rekwizytach.

03

2 Opowieść oczami widza

10 minut

Osoba prowadząca czyta: „Chmurka i Burza od rana miały różne pomysły. Burza chciała się poruszać, a Chmurka marzyła o spokojnym początku dnia. Nie umiały się dogadać, więc każda poszła w swoją stronę. Chmurka przygotowała przedstawienie dla Kapibary. Występowała z wielkim zaangażowaniem, ale w ogrodzie nie było widowni ani braw. Burza również próbowała bawić się sama, lecz szybko zatęskniła za siostrą. W końcu rozłożyła koc i postawiła na nim dwa kubki. Chmurka przyniosła swój rysunek. Usiadły razem, powiedziały, czego potrzebują, i połączyły swoje pomysły: urządziły piknik, rysowały i odegrały małe przedstawienie". Po każdym momencie opisanym w tabeli dzieci odpowiadają na pytania.

Moment opowieści	Pytania i kierunek rozmowy
Burza proponuje gimnastykę	Jak opowiedzieć tę scenę głosem Burzy, a jak głosem Chmurki?
Chmurka rozpoczyna przedstawienie	Co chce przekazać widowni i po czym pozna, że jest słuchana?
W ogrodzie nie ma braw	Jak może czuć się osoba, która nie ma z kim podzielić się swoim pomysłem?
Siostry rysują podczas pikniku	Jak zwykła wspólna chwila może zamienić się w historię lub przedstawienie?

04

Dalszy przebieg

3 Ta sama scena dwa głosy

7 minut

Osoba prowadząca nawiązuje do wysłuchanej opowieści. Jedna pacynka opowiada poranek jako Chmurka, druga jako Burza. Dzieci dodają zdania zaczynające się od „Ja chciałam…" i „Ja myślałam…", bez szukania winnej osoby.

4 Dobra widownia

7 minut

Grupa ustala cztery zachowania dobrej widowni: patrzę lub słucham, nie przeszkadzam, reaguję życzliwie i mówię, co mi się podobało. Dzieci ćwiczą je podczas bardzo krótkich pokazów pacynki.

05

Pogoda emocji

5 Mapa pogody emocji

8 minut

Osoba prowadząca rozkłada dużą kartkę i mówi:

„Emocje czasami przypominają pogodę. Złość może być jak burza, spokój jak bezchmurne niebo, smutek jak deszcz, a radość jak słońce. Stworzymy teraz własną pogodę emocji". Dzieci wybierają jedną emocję, która pojawiła się w historii Chmurki i Burzy, albo emocję, którą same chcą przedstawić. Każde dziecko rysuje na wspólnym arkuszu mały fragment „pogody emocji". Może użyć symboli, linii, plam i kolorów. Nie trzeba rysować konkretnych przedmiotów.

Przykładowe podpowiedzi:

- Jak wyglądałaby złość, gdyby była pogodą?
- Czy spokój miałby miękkie czy ostre linie?
- Jakiego koloru mógłby być smutek?
- Jak wygląda radość: jak słońce, tęcza, iskry, a może zupełnie inaczej?

Po skończeniu dzieci oglądają wspólną pracę. Chętne osoby wskazują swój fragment i kończą zdanie: „Moja pogoda pokazuje…, ponieważ…". Osoba prowadząca może zwrócić uwagę, że ta sama emocja może wyglądać inaczej na rysunkach różnych dzieci. Nie ma jednego właściwego sposobu przedstawienia uczuć.

Na zakończenie

6 Bilet dla bliskiej osoby

8 minut

Każde dziecko przygotowuje papierowy bilet dla rodzica lub opiekuna. Rysuje na nim pomysł na pięciominutowe przedstawienie i zaznacza, czy chce być aktorem, widzem, narratorem czy twórcą dekoracji.

Pytania podsumowujące

- Co pomaga nam słuchać osoby, która coś pokazuje lub opowiada?
- Czy każdy musi występować, żeby uczestniczyć w teatrze?
- Jak powiedzieć komuś, co podobało nam się w jego pomyśle?
- Jaką codzienną historię można odegrać wspólnie z rodzicem lub opiekunem?

Wskazówki dla osoby prowadzącej

Nie zmuszaj do występu. Rola widza, narratora, autora rysunku albo osoby porządkującej rekwizyty jest równie ważna.

Ucz konkretnej informacji zwrotnej. Zamiast ogólnego „ładnie" proponuj zdania „Zapamiętałem…" i „Podobał mi się gest…".

Uwzględniaj różne rodziny. Bilet może być przeznaczony dla dowolnej bliskiej, bezpiecznej osoby dorosłej.

Pomysł na wspólny czas w domu

Dziecko i dorosły przygotowują pięciominutowy teatr o zwykłym wydarzeniu z dnia. Zamieniają się rolami, a na końcu każde mówi, którą chwilę wspólnej zabawy zapamiętało.